

Această publicație a fost tipărită cu sprijinul financiar
al Consiliului Județean Maramureș

Gazeta

de

RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE ORTODOXĂ

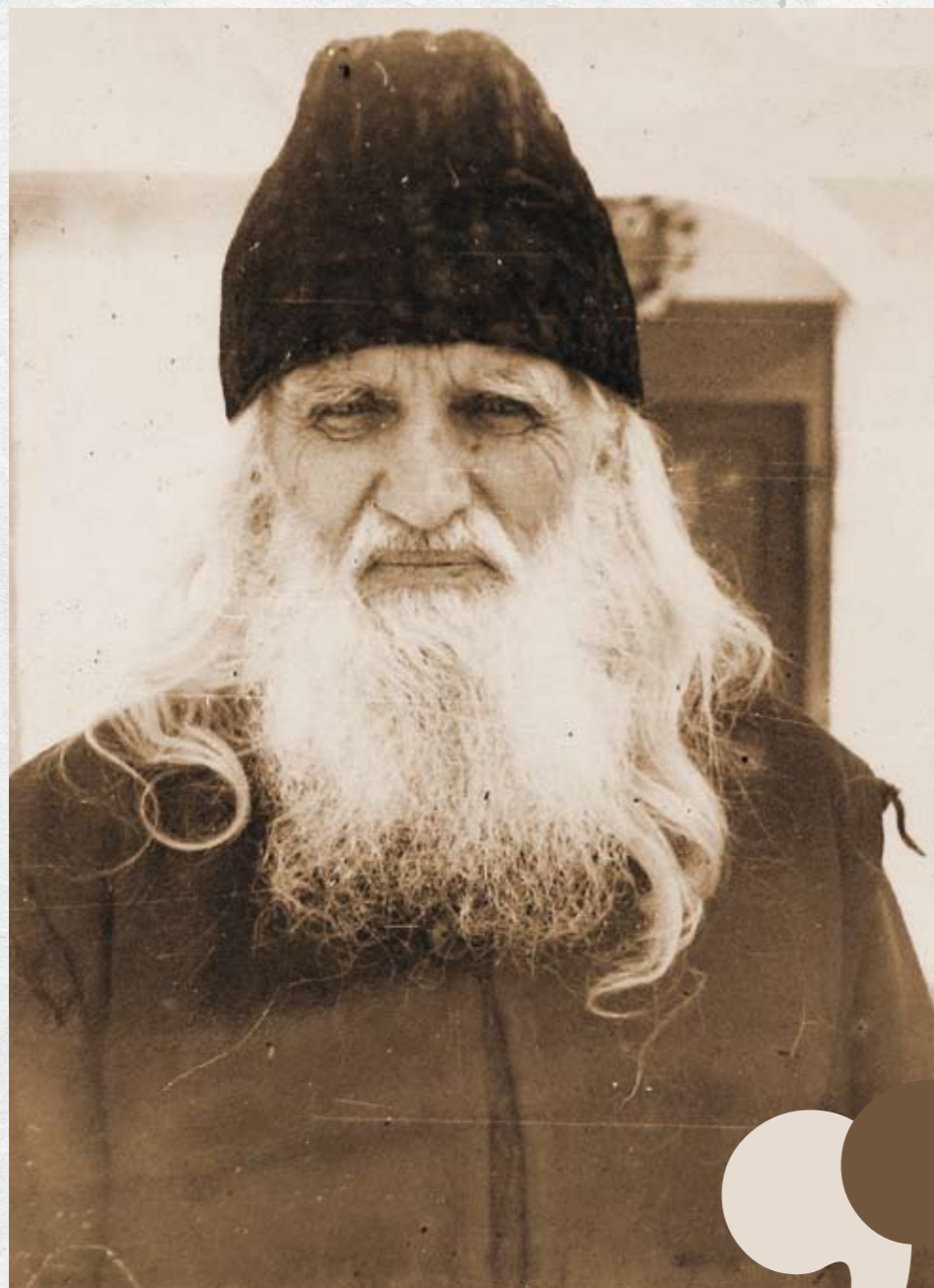
NR. 36, noiembrie 2013

*Viata
Sfântului Iov
din Uglea,
născut în Maramureș*

(1902 - † 1985)

Data prăznirii
Sfântului Iov de Uglea
este 15/28 iulie

Sfântul Iov din Uglea, care purta în lume numele Ioan Codrea, s-a născut pe 18 mai 1902, în satul Iza, care acum face parte din raionul Hust, regiunea Zakarpacie din Ucraina. Satul Iza se află în ținutul Maramureșului de dincolo de Tisa. Sfântul Iov s-a născut într-o familie evlavioasă, din părinții Gheorghe și Ana. Gheorghe se trăgea dintr-o veche familie românească, Codrea, iar mama sa aparținea unei familii de ruteni, Madear. În familie erau cinci frați și trei surori. Nașterea sfântului coincide cu perioada în care avea loc o renaștere a Ortodoxiei, după o lungă perioadă de oprimare.

Din copilărie, Ioan, împreună cu frațele său, Vasile, s-au implicat activ în mișcarea ortodoxă, care era oprimată de către autoritățile austro-ungare, deoarece Imperiul Austro-Ungar, în componența căruia intra pe atunci Maramureșul, era un imperiu catolic, în care Ortodoxia era o religie interzisă. Odată cu trecerea anilor, persecuțiile deveneau tot mai înfiorătoare, astfel încât - de la nașterea sa și până la vârsta de șaisprezece ani - Ioan a fost martorul unei jertfe continue a poporului său, când fiecare zi a acestor ani sângeroși aducea noi și noi suferințe. Astfel, dragostea pentru Hristos a sporit în sufletul copilului încă din primii săi ani de viață: Ioan trăia, respira și se sfințea cu credința în Dumnezeu.

De mic copil, Ioan a năzuit spre viața ascetică. I-a fost hărăzit să devină monah la o vârstă fragedă.

În anul 1914, în satul Iza venise de la Sighetul Marmației ieromonahul Amfilohie Kemin. Pentru că pe timpul șederii sale în Maramureșul din dreapta Tisei săvârșea pe ascuns slujbe ortodoxe, autoritățile îl prigoneau și călugărul era nevoit să se ascundă. El și-a găsit adăpost la evlavioasa familie Codrea. Viitorul nevoitor pentru Hristos, Ioan, împreună cu fratele său Vasile, îi duceau ieromonahului mâncare. Ieromonahul Amfilohie era foarte slăbit din cauza înfrânării și a multor încercări, dar

Viața și minunile SFÂNTULUI IOV DE UGLEA

(1902 - 1985)

strălucia de har. Răspândea har și crucea mare de aur de pe pieptul lui - era crucea pe care Sfântul Țar Nicolae al II-lea i-o trimisese prin el Sfântului Alexie Carpatinul, care fusese închis la Sighet pentru mărturisirea dreptei credințe. De fiecare dată când copiii priveau spre această cruce, aveau respirația tăiată. Crucea de la pieptul părintelui li se părea cel mai frumos lucru din această lume.

Frații voiau cu înfocare să sărute acea cruce, astfel că odată, făcându-și curaj, s-au adresat părintelui Amfilohie cu această rugămintă. Răspunsul ieromonahului i-a surprins pe băieți. Mărturisitorul lui Hristos le-a spus că acea cruce era una neobișnuită, iar cel care o va săruta trebuie să devină neapărat călugăr. Frații nu au dormit toată noaptea. Sufletele lor de copii ardeau de frumusețea nepământească a acelei cruci minunate și de dorința, aprinsă în sufletul lor, de a-și închina întreaga viață Domnului Dumnezeu. Dimineața, ambii frați i-au comunicat părintelui Amfilohie hotărârea luată și au sărutat minunata cruce. Astfel au făcut alegerea vieții lor și amândoi au devenit ulterior monahi.

În satul natal, Ioan a absolvit opt clase ale școlii populare, iar în anul 1920 a absolvit și cursurile administrative. În anii 1924-1925 a fost soldat în armata cehoslovacă, în localitatea Mihailovți (Slovacia).

În anii '20 ai secolului XX, în Mănăstirea rusească Sfântul Pantelimon din Muntele Athos se nevoiau un număr mare de slavi din Carpați. Tocmai acolo a hotărât să se ducă Ioan Codrea după

satisfacerea serviciului militar. Dar intrarea în mănăstire i-a fost refuzată. Cauza principală a constituit-o politica autorităților elene, care urmăreau grecizarea Muntelui Athos. La 10 septembrie 1926, guvernul Greciei a adoptat o lege conform căreia toți monahii, indiferent de naționalitatea lor, erau considerați supuși ai grecilor. Pe baza acestei legi, mănăstirilor din Muntele Athos li s-a interzis să accepte persoane fără cetățenie elenă, fapt care oferea ocazia de a refuza eliberarea pașapoartelor și a vizelor.

După aceasta, Ioan Codrea a mai încercat o dată să ajungă la Athos, dar și această încercare s-a încheiat cu un eșec. În acest timp, în satul Iza se deschisese mănăstirea de călugări cu hramul Sfântului Nicolae, unde sfântul și-a terminat cursurile pastoral-teologice în anul 1928. După absolvirea acestora, împreună cu câțiva colegi, s-a decis să construiască o mănăstire în locurile sale natale, în apropiere de satul Iza, și anume la Gorodilov.

În anul 1930, Ioan Codrea, Vasile Oros, ieromonahul Pantelimon Codrea și alții, în schimbul terenurilor personale din satul Iza, au cumpărat un mic teren la Gorodilov. Construcția mănăstirii a fost însoțită de o muncă imensă, dar tinerii nu s-au descurajat. Ei au îndurat prigoane cumplite pe parcursul multor ani și nimic nu-i înfricoșa pe drumul slujirii lui Dumnezeu. Era o adevărată fericire pentru ei să construiască un nou lăcaș de cult, în pofida eforturilor foarte mari, datorate și locului ales pentru construcție, spre care nu era amenajat nici măcar un drum. Acel duh eroic, mărinimos al tinerilor nevoitori, întemeietori ai

schitului, s-a imprimat parcă și locului. Din primii ani de existență a schitului, cu binecuvântarea arhiereului Serafim Ivanovici, episcopul de Prizrensk, conducătorul eparhiei Muncaci, monahii au construit o capelă mică în cinstea Preasfintei Treimi și un corp de chilii pentru frați. În acest fel a fost pusă baza lăcașului monahal. Primul stareț al schitului nou-creat în cinstea Sfintei Treimi a fost Sfântul Alexie Kabaliuk Carpatinul (care a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Ucraineană în anul 2001), iar apoi această misiune i-a revenit părintelui Amfilohie Kemin.

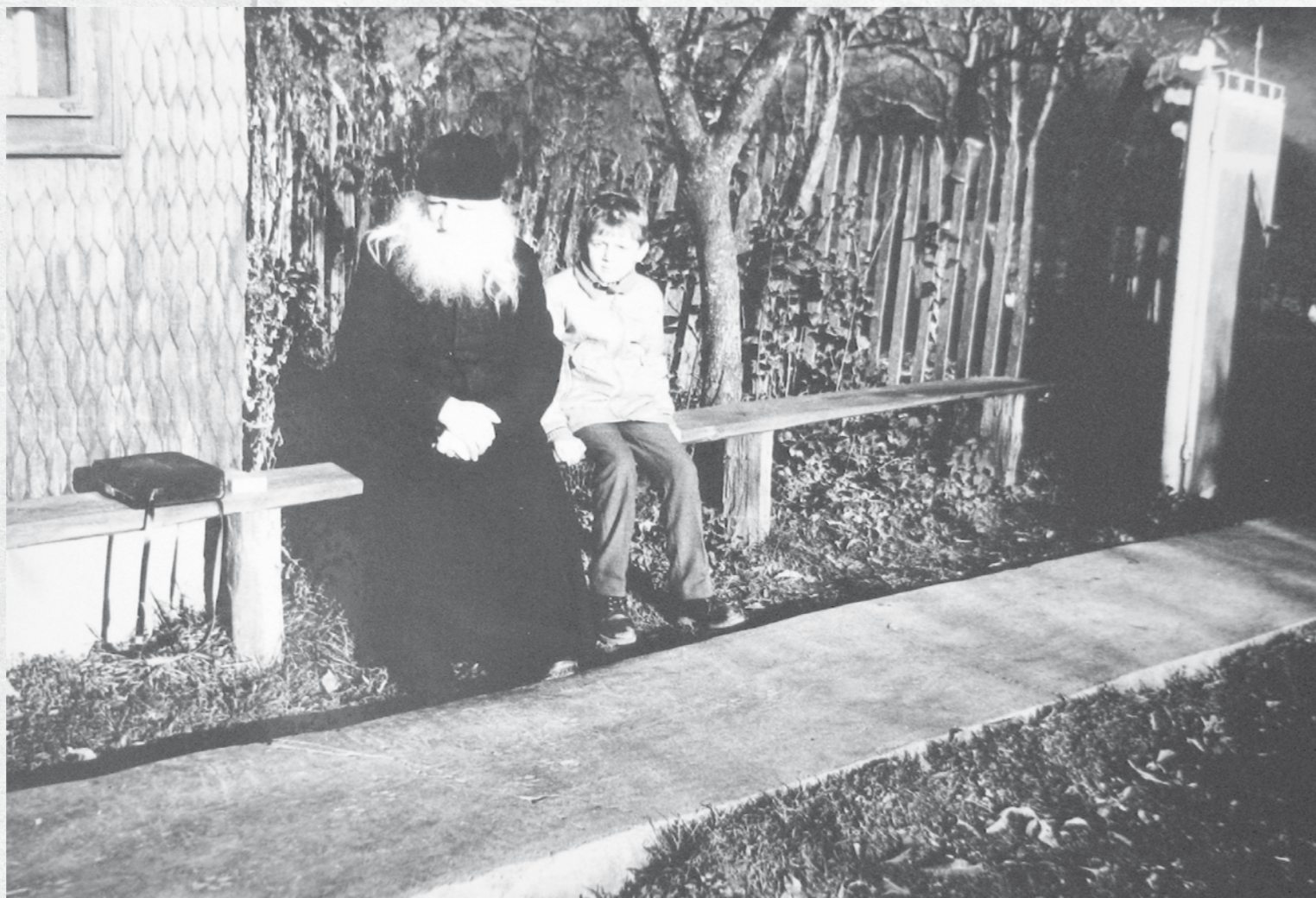
Prea Cuviosul Alexie Carpatinul.
Fotografia după care s-a pictat icoana
sfântului

Înainte, potirele pentru împărtășanie erau din lemn, iar oamenii din aur. Acum, potirele sunt din aur și oamenii de lemn - nu înțeleg că se împărtășesc cu Trupul și Sângele Domnului Hristos. A slăbit credința. Se vor construi biserici, dar nu va fi har în ele și nici dragoste nu va fi. Dacă omul va crede, atunci oamenii îl vor invidia și-i vor pune piedici...

...Nevoința îl proslăvește pe om... Ce nevoitori suntem noi? Iată, locuiește un om în munți, singur, nu vede niciun suflet de om, nu schimbă o vorbă cu nimeni. Și numai eu, păcătosul, merg o dată pe an la peștera lui și îl împărtășesc... Și astfel au trecut douăzeci de ani.

Și omul acela petrece neconținut în rugăciune către Dumnezeu. Și el, poate, este singurul drept de aici și datorită rugăciunii lui suntem vii și vom fi iertați...

Sfântul Iov pe bancă, unde de obicei îi primea pe fiii săi duhovnicești

Fratele Ioan se distingea prin cordialitate și simplitate. Trăia cu blândețe și hărnicie și în toate era un exemplu pentru ceilalți. I-au fost de folos deprinderile sale gospodărești, mai ales îndeletnicirea de viticultor. Monahii creșteau albine și vite, aveau grădină și livadă de pomi fructiferi, pentru toate depunând o muncă foarte grea. Aceste realizări într-o zonă din munți, atât de dificilă pentru cultivarea pământului, păreau o adevărată minune în ochii celor din jur. Astfel, sub o îndrumare duhovnicească înțeleaptă, creștea întru Domnul sufletul ales al viitorului mare stareț.

Sfântul Alexie Carpatinul l-a tuns în monahism pe fratele Ioan Codrea, dându-i numele de Iov, în cinstea multpătimitorului Iov. Alesul lui Dumnezeu iubea îndeosebi sfintele slujbe și a fost numit canonarh la schit. Aceasta a fost o adevărată fericire pentru el. I s-a împlinit dorința pe care o avea de mulți ani – a devenit monah, iar slujbele dumnezeiești îi desfătau sufletul în fiecare zi. Nu avea cum să știe că în curând va trece printr-o perioadă înfricoșătoare, când va fi rupt pentru mulți ani de aceste slujbe.

Încercările sufletului ales de Domnul Dumnezeu au început în anul 1939, odată cu venirea la conducere a ungarilor. Sfântul Iov nu a vrut să se supună acestei autorități, care era potrivnică Ortodoxiei și care intenționa să-i recruteze pe monahii ortodocși pentru lupta împotriva Rusiei. Nevoitorul a fugit în Rusia, împreună cu alte nenumărate persoane, peste lanțul Munților Carpați. Dar, cum a ajuns în Uniunea Sovietică, împreună cu alții, a fost învinuit de spionaj și a fost condamnat la cinci ani de lagăr. Sfântul a fost mutat dintr-un lagăr în altul. O perioadă de timp a fost închis la Vorkuta, apoi la Kolâma și Norilsk. Mai târziu, el povestea adeseori despre această perioadă fiilor săi duhovnicești. Iată ce îi spunea ucenicei sale Nina Soboleva:

„M-am gândit să fug în Rusia la frații noștri ruși, ortodocși. M-am îmbrăcat simplu. Am luat o traistă de pânză, am pus în ea Evanghelia, pâine, sare și o cană. M-am încălțat cu cizmele, mi-am luat la revedere de la egumen și de la frați și am plecat în noapte. O parte din drum am mers pe jos, o parte cu mijloace de transport (...).

Domnul m-a păzit. În sfârșit, am ajuns la granița cu Rusia Sovietică. Era anul 1939, m-am rugat fierbinte și am trecut granița cu URSS-ul. M-am lovit direct de un grup de grăniceri. A sărit la mine un câine ciobănesc și eu l-am respins cu bățul. Am auzit cum și-au pregătit armele să tragă și au strigat: «La pământ!». Eu m-am așezat, iar ei au alungat câinele. M-au controlat. Eu le spuneam că plâng de bucurie: «Fraților scumpi, eu vin la voi tocmai din Carpați, am venit aproape pe jos, în sfârșit Domnul m-a adus în Sfânta Rusie». Am sărutat pământul. Ei tăceau, cu niște fețe ca de piatră. Apoi, cel mai mare în grad a zis: «Scoală-te, să mergem la post, acolo se vor lămuri ce fel de pasăre ești».

La post m-au declarat imediat spion al unei agenții străine și m-au trimis în oraș, la închisoarea NKVD. Acolo am intrat «în conveier» (pe bandă rulată). Acesta e un interogatoriu

continuu. Anchetatorii se schimbau, dar eu rămâneam în același loc. Șapte zile și șapte nopți fără somn și fără mâncare, chiar și fără a mă întoarce în cameră. Nu mă lăsau să mă așez, mă băteau foarte crunt. Eram într-o stare de semidelir. Mi-am pierdut cunoștința și am căzut pe podea. M-au udat cu apă rece și mi-au dat să miros țipirig (clorură de amoniu).

Îmi cereau să recunosc că sunt spionul unei oarecare țări. Gura mi se uscuse, buzele mi se sfărâmaseră, limba era ca o răzătoare și îi repetam celui ce mă interoga: «Eu sunt simplu monah, am venit la frații mei, la frații mei ruși. Eu sunt rutean. Sunt din Carpați». Anchetatorul a răsuflat și mi-a pus pistolul în față: «Recunoaște, animalule, îți spun pentru ultima oară. Te împușc ca pe un câine! Număr până la trei: unu, doi, trei!» și m-a lovit cu patul armei peste cap.”

Starețul i-a povestit Ninei Soboleva și despre încercările grele pe care a fost nevoit să le îndure în perioada de detenție grea în lagăr:

„Au fost etape lungi și chinuitoare. Până la prima etapă i-au ținut într-o mănăstire distrusă. Conducătorul convoiului a întrebat cum se îngroapă monahii, cum îi îngropau pe egumeni și dacă se puneau în mormânt crucile de aur și câte cruci?... Seara, pe neașteptate, i-au scos din camera comună și i-au băgat într-o pivniță, unde nu era lumină, dar erau mulți șobolani.

Părintele Iov s-a rugat, fără să mai nădăjduiască că va ieși din această pivniță; se temea să nu calce pe vreun șobolan, știind că la tipătul lui se vor aduna o ceată întreagă și nu va putea scăpa. Nu mai știa câtă vreme trecuse... Dar au deschis beciul și i-au scos afară. Se lumina de ziuă. «Ne-au adus în încăpere.

Pe podea zăcea supraveghetorul convoiului, chircindu-se de o grea suferință. Crezând că în mormântul egumenului sunt cruci de aur, el i-a scos noaptea pe arestați și le-a poruncit să deschidă mormântul. Și s-au supus, au săpat pământul, dar au refuzat să deschidă sicriul. Toți au refuzat. Și atunci, cu mânie, supraveghetorul convoiului l-a lovit pe unul dintre ei cu lopata și a intrat singur în mormânt, ca să spargă sicriul... Și, dintr-odată, a început a se chirci, ca într-o criză de epilepsie. Cu greu l-au scos din groapă, dar și deasupra se zbătea, părea că îi trosnesc oasele». Atunci și-au adus aminte de arhimandrit. L-au adus și i-au poruncit să-l izbăvească pe șef de convulsii. Făcându-și semnul crucii, Sfântul Iov a răspuns: «Dumnezeu l-a pedepsit și aici eu sunt neputincios». Spre seară, supraveghetorul convoiului a plecat pe lumea cealaltă”.

Părintele Iov le povestea și rudelor sale despre viața în lagăr. După spusele sale, a fost extrem de greu în lagărul de la Norilsk, în timpul războiului. Patria avea nevoie de blindaj de o înaltă calitate pentru tancuri și mulți deținuți sovietici au fost transferați din alte lagăre în Norilsk, localitate amplasată pe locul unui zăcămint de metale rare, cu ajutorul cărora era posibilă realizarea unor aliaje ultrarezistente pentru blindajul tancurilor.

În lagărul de la Norilsk, deținuții aveau să se confrunte cu suferințe mult mai grele decât până atunci. Locul unde se află Norilskul depășește cu mult prin asprimea sa alte locuri din Extremul Nord. Este situat între două lanțuri muntoase paralele, care se întind de la sud-vest către nord-est. Din această cauză, locul acesta este numit „țeava Norilsk”, căci vânturile din sud-vest, nimerind între lanțurile muntoase, ating o viteză foarte mare, iarna suflând aproape fără încetare. Aceasta face ca gerurile aprige să fie aproape de nesuportat. Sfântul Iov povestea cum oamenii mergeau spre mină în lanț, unul după celălalt, iar pe sub brațul fiecăruia trecea o funie foarte groasă, de care toți se țineau foarte strâns. Cei care nu reușeau să se țină erau

luați de uraganul de gheață și înghețau foarte repede în tundră.

Dar nici măcar asta nu era cel mai groaznic, moartea prin îngheț li se părea multora o moarte ușoară, o fericită izbăvire de chinuri. Mult mai înfricoșătoare era foamea. Hrana extrem de săracă, care era servită pe timp de pace, a devenit aproape inexistentă pe timp de război, când aproape toate alimentele erau îndreptate spre front. Starețul își amintea cum odată au scos din pământul veșnic înghețat un os gol, fără carne. Foametea era atât de mare, încât deținuții l-au lins fiecare, pe rând.

În lagărul transpolar, sfântul își împărțea rația copiilor orfani, care erau exilați acolo. Șeful s-a supărat din această cauză și i-a spus: „Am să am eu grijă de tine dimineață!” La dispoziția acestuia, monahul a fost închis într-o cameră mică de la subsol. Era atât de mică, încât pe pat se putea sta doar semiîntins. Din tavan apă îi picura pe cap, iar pe jos se făcuse o baltă. Starețul a petrecut în rugăciune continuă către Domnul Dumnezeu, Maica Domnului și Sfântul Nicolae. Nu-și amintea cât timp trecuse - vreo două-trei zile. A auzit că cineva umbla pe sus, zăngănind niște chei. Pe neașteptate, ușa s-a deschis și a intrat șeful închisorii: „Cine este aici atât de slab?”. Părintele, deși era înalt de statură, cântărea doar 45 de kilograme. Drept răspuns la această întrebare, sfântul le-a povestit despre șeful care voia „să aibă grijă” de el. Atunci a auzit ceva cu totul neașteptat: „Ieși! A murit!”. Acest șef care l-a eliberat pe sfânt i-a încredințat o muncă ușoară - și sfântul a continuat să-i ajute pe copii. Cum și din ce cauză a murit omul care îi dorea moartea, sfântul nu a mai aflat.

Iată ce încercări grele a trebuit să îndure Sfântul Iov; încercări asemănătoare celor ale Dreptului Iov multpătimitorul, în cinstea căruia și-a primit numele de monah. Dar îl așteptau alte suferințe, și mai grele.

Ieșind din iarna extrem de grea dintre anii 1941-1942, când chiar și în împrejurimile Moscovei gerurile atingeau -50°, sfântul a fost mobilizat în corpul de armată al generalului Ludwig Svoboda, deoarece era cetățean al Republicii Cehoslovace. A fost trimis la artilerie, însă, din cauză că a refuzat să împuște oameni, i s-a ordonat să care proiectile.

Fratele mai mare
al Sfântului Iov,
părintele Pantelimon
Codrea

Sfântul Iov
și arhimandritul Gavriil

Sfântul Iov Codrea
la o înmormântare
în satul Rossoși,
la începutul anilor '80

La moartea
Arhimandritului
Pantelimon Codrea

După sfârșitul războiului, a păzit pentru o vreme ambasada cehoslovacă din Moscova. În anul 1945, Sfântul Iov s-a întors pe meleagurile natale. În scrisoarea datată cu 14 noiembrie 1945, adresată episcopului Nestor Sidoruk de Muncaci-Ujgorod, arhimandritul Alexie Kabaliuk Carpatinul scria: „Vă rog să-l hirotoniți ierodiacon pe monahul Iov Codrea, care este locțiitorul meu în Schitul Gorodilov”. Episcopul a împlinit rugămintea arhimandritului la 16 noiembrie 1945. La 10 decembrie 1945, monahii Schitului Gorodilov s-au adresat episcopului cu rugămintea de a-l hirotoni ieromonah pe Sfântul Iov. Sfântul Iov a fost hirotonit preot în anul 1946, la Mănăstirea Sfântul Nicolae din Iza. La adunarea monahilor, frații l-au ales stareț.

În timpul stăreției Sfântului Iov, schitul s-a extins și s-a consolidat. Monahii au construit o cantină, chilii, o bucătărie. Pentru modul în care a slujit Biserica, Sfântul Iov a fost ridicat în anul 1947 la treapta de egumen. Arhimandritul Efreim Molnar, care îl cunoștea bine pe Sfântul Iov, a descris astfel activitatea acestuia:

„Conducând schitul între anii 1946-1958, a fost pentru monahi și pentru mirenii simpli un exemplu viu. Părintele Iov aproape că nu a utilizat ordinele administrative. Săvârșea zilnic Sfânta Liturghie. După terminarea Liturghiei și după masă, înștiința monahii ce ascultări

are fiecare și el însuși se alătura muncii. Calitățile sale umane erau hărnicia, simplitatea în relații, milostivirea și smerenia...”

Renumele rugătorului, văzătorului cu duhul și făcătorului de minuni de la Gorodilov se răspândise deja în Zakarpacie (Maramureșul din dreapta Tisei a primit această denumire după anul 1946). Oamenii au început să vină la smeritul

și purtătorul de har dumnezeiesc cu tot felul de boli, cu necazurile și tristețile lor.

Este semnificativ exemplul lui Dimitrie Petrovici Plisca, un locuitor din satul Iza, care în timpul războiului a suferit o rană foarte gravă la cap: glonțul i-a spart craniul sub ochiul stâng și s-a oprit lângă creier. Jumătate de an s-a perindat prin spitale, fiind lipsit de darul vorbirii, astfel

încât numele și prenumele îi erau scrise pe mână. A trebuit să învețe din nou să meargă și să vorbească. Vindecându-se și părăsind spitalul, el continua să sufere în urma rănii, pierzându-și adeseori cunoștința. Odată, în timp ce căra făină de la moară, și-a pierdut cunoștința, a căzut în râu și, ca prin minune, nu s-a înecat.

În anii de după război, acest om evlavios i s-a adresat pentru ajutor Sfântului Iov. Timp de trei săptămâni a lucrat la mănăstire spre slava lui Dumnezeu, ajutând la culesul merelor. Starețul văzător cu duhul i-a spus că trebuie să mai poarte un oarecare timp această cruce, cu voia Domnului, și i-a prezis că, atunci când se vor apropia bătrânețile, Dumnezeu îi va lua această încercare și va mai trăi mulți ani. Pentru rugăciunile sfântului, peste 17 ani toate consecințele rănii grave au dispărut, astfel încât a început să-i întrecă în muncă pe cei tineri. Și nu doar că a ajuns la adânci bătrâneți, ci la începutul secolului XXI era persoana cea mai înaintată în vârstă din satul Iza,

trecând la Domnul la vârsta de 93 de ani.

Darul deosebit al duhovniciei pe care sfântul l-a primit de sus atrăgea mulțime de oameni veniți chiar de la mare depărtare. În anul 1950, Prea Sfințitul Macarie, arhiepiscopul de Lvov, Ternopol și Muncaci-Ujgorod, i-a încredințat sfântului îndrumarea duhovnicească nu doar a Schitului Gorodilov, ci și a Mănăstirii Muncaci, care de puțin timp, din anul 1947, revenise ortodoxilor.

În anul 1951, Ilarion, noul episcop de Muncaci-Ujgorod i-a retras sfântului atribuția de duhovnic al Mănăstirii Muncaci, încredințându-i parohia Bisericii Sfântul Ilie din satul Veleatin și funcția de administrator al mănăstirilor din Zakarpacie, cu obligația de a se înregistra la împuternicitul cu treburile Bisericii Ortodoxe Ruse. Datorită acestei numiri, sfântul a devenit, după vlădica și secretarul acestuia, persoana duhovnicească cea mai influentă din

Sub îndrumarea duhovnicească a Sfântului Iov, Schitul de la Gorodilov a înflorit nespuse de mult, devenind un loc de pelerinaj. Au început să vină la Sfântul Iov tineri râvnitori. O parte dintre aceștia au devenit ulterior arhierei, arhimandriți, stareți de mănăstire. Doar în câțiva ani, a apărut o adevărată școală de ucenici devotați. În schit se aflau deja douăzeci și cinci de frați. În anii de după război, Sfântul Iov a transformat lăcașul său în cel mai renumit schit din tot ținutul. Frații din obște îl iubeau și îl cinsteau foarte mult.

eparhie. Dar a sporit și autoritatea sa duhovnicească. Sfântul Iov a avut și mai multe posibilități de a ajuta oamenii. S-a folosit de această ocazie, depunând toate eforturile și în curând tot Maramureșul din dreapta Tisei a început să vorbească de minunatul nevoitor.

În timpul păstoririi episcopului Varlaam Borisevici, în eparhia Muncaci-Ujgorod a început un asalt planificat împotriva drepturilor mănăstirilor și schiturilor.

Sfântul Iov s-a opus acestei politici și a fost unul dintre semnatarii scrisorii colective adresate Preafericitului Alexie I, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, care era o reclamație împotriva episcopului Varlaam Borisevici, cu rugămintea de a-l demite pe acesta. Însă, cu sprijinul puterii atee, Varlaam a început să se răzbune pe clerul care s-a opus politicii sale antibisericești. În anul 1958 l-a înlăturat pe Sfântul Iov din ascultarea de stareț al schitului și, cu ajutorul noului stareț, în scurt timp schitul a fost închis. În clădirile schitului autoritățile au amenajat o școală agricolă. Însă, fără harul lui Dumnezeu, elevii nu doar că nu au reușit să cultive ceva în această zonă dificilă pentru agricultură, dar au distrus și gospodăria ridicată cu atâta iubire de monahi.

Părăsindu-și mănăstirea de metanie, sfântul stareț a luat din averea mănăstirii doar un cearșaf, pe care dormea. Astfel au început pribegiile părintelui. Din toamna anului 1958 până în anul 1959, sfântul s-a aflat la Mănăstirea Sfântul Nicolae din satul Iza, raionul Hust. În curând și asupra acestui centru de renaștere a Ortodoxiei a început să plutească pericolul de a fi închis, pentru că mănăstirea deranja foarte mult autoritatea atee. Prigonitorii erau, de asemenea, iritați nespun de mult de faptul că în acea mănăstire și-a găsit refugiu sfântul exilat.

Împreună cu Sfântul Iov s-a aflat mereu Mihail, care a devenit mai apoi monahul Sava. Acesta provenea din Verhovina și suferea de îndrăcire. Era orfan de mamă și de tată. Era și analfabet. Din cauza crizelor de îndrăcire nu fusese tuns în monahism. Starețul a alungat din acesta duhul necurat, iar apoi a insistat să fie tuns în monahism, tundere pe care tot el a săvârșit-o. Însă nu a putut fi preoțit, din cauză că nu știa carte. Părintele Sava nu avea unde să plece după închiderea mănăstirii, pentru că nu putea sluji ca preot într-o parohie și nici rude nu avea. Plângea cu amar, neștiind ce să facă. Sfântul Iov l-a liniștit, zicându-i: „Unde mă voi afla eu, acolo vei fi și tu, atâta timp cât voi fi în viață!”. De atunci, părintele Sava a început să locuiască cu sfântul și a devenit ajutorul său de chilie. Mulți monahi, văzând că închiderea mănăstirii este inevitabilă, au început să împartă între ei averea mănăstirii, însă nevoitorul le-a spus: „Ce faceți? Mai bine este să împărțiți totul nevoiașilor!”. Starețul însuși și-a strâns puțina sa avere într-o cuvertură și cu această legăturică și un toiag a plecat pe jos, punându-și în totalitate credința în Unul Dumnezeu.

Sfântul Iov a ajuns pe jos până la mănăstirea de călugări cu hramul Schimbării la Față a Domnului, din satul Șesul, în adâncul Maramureșului, în munți. În perioada 1959-1960 a stat în această mănăstire, iar când părintele stareț Veniamin Kerecianin a fost arestat, i-a ținut locul. În curând, autoritățile atee au închis și Mănăstirea Schimbării la Față. În acest fel, pe tot cuprinsul Maramureșului, unde până nu demult se afla aproape pe fiecare deal o mănăstire ortodoxă sau un schit, nu mai rămăsese nicio mănăstire de călugări.

Canonizarea Sfântului Iov a avut loc în ziua de 18 septembrie 2008. La canonizare au luat parte mulți clerici, monahi și mireni.

În perioada 1960-1961, Sfântul Iov a slujit ca preot paroh în satul Uglea, din raionul Tiacev, iar între 1961-1962 a slujit în satul Monastireț. Din anul 1962 și până la trecerea sa la Domnul a fost preotul paroh al Bisericii Sfântul Dimitrie Izvorătorul de mir din satul Malaia Ugolka, raionul Tiacev, unde în vechime se afla o mănăstire. Pe atunci,

satul avea puține gospodării și locuitori. Valea era îngustă, exista puțin pământ, iar rezervația naturală restrângea și mai mult activitatea agricolă. De aceea, sfântul îi ajuta mereu pe oameni. Ascetul, căruia în semn de recunoștință oamenii îi aduceau sau îi trimiteau multe bunuri, împărțea tot ce avea localnicilor. Zicea că împrumută, dar

era conștient că oamenii nu vor putea să returneze niciodată acei bani, ci își vor construi case și vor avea unde să locuiască împreună cu familiile lor. Reprezentaților autorității atee nu le era deloc pe plac o astfel de activitate. Îl opreau pe Sfântul Iov, îi interziceau să mai ajute astfel, îl amenințau, dar la toate acestea părintele răspundea cu înțelepciune:

„Dacă autoritățile nu-i ajută pe oameni să-și construiască locuințe, atunci aceasta trebuie să o facă obștea bisericească!”

Făcuți de ocară, funcționarii sovietici n-au mai putut spune nimic și l-au lăsat pe sfânt în pace. Cu trecerea anilor, așezarea din preajma bisericii, până atunci puțin populată, s-a extins și a înflorit datorită sfântului stareț, care împărțea binecuvântări cu mâna

lui darnică. Până în prezent, aici locuiesc oameni cu o deosebită recunoștință pentru Sfântul Iov.

Starețul se străduia întotdeauna să-i ajute pe oameni, iar el însuși purta haine ponosite, dar curate, spunând că îmbrăcămintea monahului trebuie să fie în așa fel încât, dacă ar fi aruncată, nicio persoană nu ar vrea să o poarte. Într-o iarnă au venit la sfânt niște huțuli din zona localității Rahovscin și i-au dăruit, ca mulțumire pentru rugăciunile sale, un pieptar frumos împodobit, la care huțulii sunt foarte pricepuți. Starețul s-a îmbrăcat cu el, dar s-a simțit stânjenit, pentru că alături de el stătea un bătrân foarte sărac. Starețul l-a îmbrăcat pe acesta cu pieptarul primit în dar. Huțulii s-au tulburat, iar părintele a observat bucuros că omului i se potrivea de minune bundița. El i-a liniștit pe vizitatori, spunând că darul lor este primit, iar pe bătrân l-a întrebat dacă îi este cald. Când acela i-a răspuns că îi este cald și bine, părintele a zâmbit atât de luminos și plin de bucurie, încât huțulilor nu le-a mai părut rău pentru pieptarul dăruit. La fel, sfântul împărțea adeseori oamenilor cojocele, cămăși, încălțăminte și alte lucruri pe care i le aduceau oamenii înstăriți din tot ținutul.

În cazul în care vreunei persoane din sat îi murea vaca, părintele îi dădea bani pentru a-și cumpăra altă vacă. Era mereu pregătit să-i ajute pe oameni, indiferent de problemele pe care le aveau.

În sat locuia o bolnavă psihic, Mariika Nemțoaica. Într-o iarnă, acoperișul casei acesteia s-a prăbușit, iar Sfântul Iov, de

sărbătoarea Nașterii Domnului, a anunțat la sfârșitul slujbei că banii adunați cu colindul vor fi folosiți la construirea unei căsuțe noi pentru ea. La acești bani, sfântul a adăugat și economiile sale. Astfel, au fost cumpărate toate cele necesare pentru construcție. În afară de aceasta, sfântul a plătit și muncitorii, și noua casă a fost construită într-un timp scurt.

Cu ocazia sărbătorilor, în satul Ugolka se aduna o mulțime de cerșetori, fiindcă toți cunoșteau bunătatea sfântului. Aceștia se înghesuiau în preajma lui, iar sfântul îi hrănea pe toți și le dădea pomană, fapt care îi bucura sufletul nespun de mult. Adeseori, sfântul le dădea bani tinerilor, preoților, seminariștilor, studenților, oamenilor săraci sau, de exemplu, șoferului „pentru benzină”, pentru că l-a dus cu mașina. Aceștia se rușinau să ia banii, dar era imposibil să-l refuze, cu atât de multă bunăvoință îi ajuta sfântul.

Părintele îi ajuta pe toți oamenii din parohie și se străduia să nu le ia bani pentru diferite slujbe.

Soacra localnicei Olena Pilipeț a povestit despre o faptă asemănătoare a Sfântului Iov, petrecută în timpul sfințirii casei sale. Femeii îi era milă de părinte, deoarece el trebuia să facă un drum destul de lung, casa aflându-se la o distanță de 2 km de biserică, pe un deal. Din această cauză, i-a dat sfântului 25 de ruble, însă el nu a vrut să le accepte. Atunci, femeia i-a spus că ea dă banii pentru rugăciunile lui și, dacă el nu-i va accepta, rugăciunea nu-I va fi plăcută lui Dumnezeu.

Datorită evlaviei populare din ce în ce mai mari, în data de 12 octombrie 2007 Consiliul Eparhial din Hust, la inițiativa Episcopului Ipolit de Hust și Vinogradov, a decis dezgroparea sfințelor moaște ale Sfântului Iov.

Starețul nu a răspuns nimic, dar, atunci când stăpâna casei a trecut într-o altă cameră, sfântul a așezat încet banii sub mușama de pe masă. Femeia era foarte mulțumită, gândindu-se că el a luat banii. Dar, peste o lună, când a spălat fața de masă, a găsit acei bani și a înțeles că Sfântul Iov i-a pus acolo, nedorind să o supere.

Sfântul ajuta și în treburile lumești, gospodărești. Îi plăcea să curețe copacii și, fiind un bun specialist în acest domeniu, mergea pe la oameni și îi ajuta. De asemenea, sfântul ajuta în căutarea locului pentru săpatul fântânilor. El căuta, iar atunci când oamenii săpau în locul indicat de sfânt, găseau imediat apă.

În acest loc străvechi de nevoie monahale, Sfântul Iov ducea o viață ascetică, viața unui mijlocitor între Dumnezeu și oameni. El săvârșea zilnic pravila monahală întreagă.

Se culca la miezul nopții, iar la ora 4.00 dimineața se scula și se ducea la biserică. Proscomidia dura câteva ore, părintele scoțând părticele pentru foarte mulți oameni.

De asemenea, citea un mare număr de pomelnice. Unele erau extrem de vechi și erau păstrate zeci de ani. Cu ajutorul harului dumnezeiesc, sfântul știa care dintre oameni sunt vii și care dintre ei au trecut pe lumea cealaltă și îi pomenea după rânduială.

Din cauza șuvoiului mare de pelerini, sfântul își făcea pravila monahală în timpul nopții. El zicea că atunci când, dintr-o oarecare cauză, ieromonahul nu poate săvârși Sfânta Liturghie, trebuie să citească în afară de pravila de rugăciune, Ceasurile și celelalte rugăciuni. În fiecare zi, nevoitorul citea Acatistul Mântuitorului, al Maicii Domnului, al Sfântului și Făcătorului de minuni Nicolae și al sfântului zilei. De când a fost hirotoneit, Sfântul Iov a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie și tipicul zilnic al slujbelor. Urmând rânduialii Sfântului Ioan din Kronstadt, el a procedat astfel pe parcursul a zeci de ani. A încălcat doar de trei ori această rânduială în timpul celor patruzeci de ani de slujire.

La sfârșitul anului 1977, s-a îmbolnăvit de apendicită acută. Din smerenie, a apelat la ajutorul doctorilor. A fost nevoie să fie operat de urgență. Immediat după operație,

el a dorit să fie externat, pentru a putea slui Sfânta Liturghie, dar, bineînțeles, nu i s-a permis să părăsească spitalul. Dar, în cea de-a treia zi după operație, sfântul a plecat pe ascuns înapoi în munții Maramureșului, la locul slujirii sale. Încă din vremea războiului, sfântul avea în piept o schijă mare de fier, căreia nu i-a dat niciodată importanță. Dar, la bătrânețe, aceasta începuse să-i împiedice respirația și smeritul nevoitor a alergat din nou la ajutorul doctorilor din Muncaci. După operație, doctorii au rămas surprinși, văzând cât de rapid s-a însănătoșit sfântul și cât de repede s-a vindecat rana.

Starețul se străduia mereu să ascundă nevoița sa de ochii oamenilor, aceasta fiind una dintre trăsăturile sale distinctive. După cum se cuvine adevăratului monah, el nu mânca carne decât în Duminica Învierii Domnului, când, în timpul mesei de praznic, rupea o bucăciță de carne și o mânca, pentru că aceasta fusese sfințită.

Era un mare postitor, dar întotdeauna dădea dovadă de ospitalitate și, dacă cineva, în pofida tuturor îndemnurilor lui, nu voia să mănânce, trebuia obligatoriu să bea măcar un ceai. Pentru cei care nu încăpeau în căsuța părintelui era amenajată o masă în curte.

În timpul mesei erau întotdeauna servite porții mari. Maica Anghelina, nepoata sfântului, a fost ajutorul lui pe tot parcursul vieții sale la Malaia Ugolka. Ea îi pune și sfântului porții mari. El însă nu se așeza imediat la masă, ci se plimba, apropiindu-se când de o persoană, când de alta și, când nepoata sa nu era atentă, lua din mâncarea lui, de care nici nu se atingea, și adăuga la porțiile din farfuriile celorlalți.

La sfârșitul mesei, când toți deja terminau de mâncat, maica observa că farfuria părintelui era golită, însă el nici nu se așezase la masă. Din această cauză, îl certa pe părinte, iar el zâmbea. Totdeauna părintele radia o bucurie binecuvântată.

Cu toată milostivirea sa față de oameni și cu toată bunătatea sa, sfântul era neiertător față de păcat, mai ales dacă acesta avea legătură cu cele sfinte. Odată, când a văzut că după citirea Psaltirii pentru o persoană decedată rudele au pus pe masă băutură, s-a indignat și și-a ridicat vocea: „Oameni buni! Ce faceți?! Eu plec de aici! S-au citit psalmii și voi procedați astfel?”

Odată, sfântul a fost vizitat de un profesor al Universității de Stat din Moscova împreună cu femeia sa, cu care era căsătorit civil, dar nu era cunoscut în biserică, în pofida faptului că era credincios. Venise să discute cu sfântul niște treburi duhovnicești importante. Ascetul i-a spus direct: „Voi trăiți în curvie, dar ați venit la mine să discutați chestiuni înalte”.

Nevoitorul era blând nu doar cu oamenii, ci și cu animalele. El hrănea mereu păsările, iar verighetelor le dădea nuci. Văzându-l, verighetele coborau repede din copac și luau nucile din mâinile sfântului. Păsările zburau către el, văzându-l din depărtare. Bunătatea Sfântului Iov atrăgea la sine și oamenii, și animalele, și păsările.

Ca un păstor binecuvântat, Sfântul Iov era delegat de episcopul său la sfințirea altarelor, iconostaselor, bisericilor. Sfântul a fost în diferite locuri cu astfel de misiuni. În afară de aceasta, vizita adeseori Mănăstirile Ciumulești și Muncaci.

Cu cinci ani înainte de moartea sa, pe 25 februarie 1980, Sfântul Iov și-a alcătuit testamentul, în care scria:

„Eu, subsemnatul Arhimandrit Iov, am slujit 20 de ani în satul Malaia Ugolka la Biserica Sfântului Mare Mucenic Dimitrie. Viața mea ajunge la sfârșit, în curând voi împlini 80 de ani. Nu știu ziua morții mele. Mulți preoți lasă cu testament să fie înmormântați în mănăstire sau în satele natale. Eu însă interzic să-mi fie dus undeva trupul păcătos. Al Domnului este pământul și plinirea lui. Poruncesc să mi se facă înmormântare de monah și să mă îngroape lângă crucea din mijlocul acestui cimitir.

24. II. 1980, Arhimandritul Iov”

La 28 iulie 1985, arhimandritul Iov a trecut în pace la Domnul. În ziua morții sale, duminica, a slujit Sfânta Liturghie și a ținut o predică lungă. În acea zi, în jurul orei 22.00, i s-a făcut rău, și cu rugăciunea pe buze și-a încheiat calea sa pământească. Înmormântarea a avut loc la 31 iulie. Slujba a fost condusă de arhimandritul Efrem Molnar. Cuvintele de învățătură au fost rostite de protoiereul M. Kelemen și arhimandritul Eufimie Șutak. A fost prezent un mare număr de clerici, care au cântat cântările înmormântării, ajutați de corul Mănăstirii Ciumalevsk și de mireni care se adunaseră să-l conducă pe ultimul drum pe duhovnicul lor.

Pentru viața și meritele sale înaintea lui Dumnezeu, Sfântul Iov primise daruri minunate – darul vederii cu duhul și darul vindecării bolnavilor prin rugăciune.

Sfântul era vizitat deseori de renumiți profesori, învățați, academicieni - și mireni și reprezentanți ai clerului -, pentru a discuta pe diferite teme. Aceștia erau uimiți de faptul că sfântul, fără să fi făcut seminarul teologic, neștiind până la sfârșitul vieții sale să scrie bine și neplăcându-i să se ocupe cu aceasta, pentru că scria cu multă dificultate o scrisoare, răspundea celor mai dificile întrebări ale acestora, mulțumindu-l pe deplin pe fiecare. „De unde are el cunoștințele pe care noi le avem? Îl întrebăm despre diferite probleme și el ne

răspunde la fiecare întrebare!”, spuneau ei, foarte uimiți.

Starețul cunoștea din timp cine îl va vizita. Adeseori îi spunea Maicii Anghelina să pregătească toate cele necesare, pentru că „astăzi vom fi vizitați de oameni mari!”.

O femeie din satul Mărova a pierdut doi berbeci, pe care i-a luat să-i crească până spre toamnă. Femeia s-a dus cu necazul său la sfânt, care i-a spus să nu-și facă griji. Și într-adevăr, în lipsa femeii, șefii veniseră și luaseră berbecii pentru o distracție pe care o organizau, iar femeia nu avea de ce să își facă griji.

Nina Soboleva împreună cu o prietenă care era maică au cumpărat o căsuță la Zagorsk și cărau apă de la o distanță mare, neștiind unde să sape o fântână. Starețul, care nu văzuse niciodată acele locuri, le-a spus unde trebuie să sape. Și, atunci când au început să sape, imediat a apărut și apa.

Domnul Dumnezeu i-a descoperit alesului Său taine minunate, legate de sfințenia locului unde i-a fost dat să slujească. Starețul le-a povestit rudelor sale, că sus, în munți, a găsit un izvor cu o apă minunată, care avea o culoare ca a laptelui și un gust minunat. Aceasta amintește cuvintele Sfintei Scripturi despre pământul binecuvântat din care curgea lapte și miere. Starețul i-a povestit părintelui Ștefan Pristae, căruia i-a dat binecuvântare pentru a intra la seminarul teologic din Moscova, despre o mănăstire dintr-o peșteră, pe care el a descoperit-o. În acel loc tainic, s-au nevoit monahii străvechii așezământ monahal din Ugolsk. Nina Soboleva își amintește cuvintele sfântului despre un ascet necunoscut lumii:

„Nevoița îl proslăvește pe om... Ce nevoitori suntem noi? Iată, locuiește un om în munți, singur, nu vede niciun suflet de om, nu schimbă o vorbă cu nimeni. Și numai eu, păcătosul, merg o dată pe an la peștera lui și îl împărtășesc... Și astfel au trecut douăzeci de ani. Și omul acela petrece neconștient în rugăciune către Dumnezeu. Și el, poate, este singurul drept de aici și datorită rugăciunii lui suntem vii și vom fi iertați!”

Cine a fost acel sihastru necunoscut, pe care doar Sfântul Iov s-a învrednicit să-l cunoască, a rămas o taină, la fel ca și locul izvorului minunat și al străvechii mănăstiri din munți.

Sfântul Iov era cunoscut ca un mare izgonitor de demoni. În memoria poporului s-au păstrat multe întâmplări de acest fel.

Astfel, într-un sat din raionul Irșavsk, regiunea Zakarpatie, s-au petrecut următoarele: președintele colhozului, a cărui soție era bolnavă de patima beției, avea casa situată chiar lângă biserica din sat. De praznicul Sfintei Treimi, femeia s-a îmbătat din nou și, în timp ce preoții și credincioșii mergeau în procesiune în jurul bisericii, femeia cânta cât o ținea gura. Pentru această blasfemie, Domnul a îngăduit o mare pedeapsă: fiul acestei femei s-a îndrăcit și se chinuia foarte mult.

Vecina acestor oameni era o femeie evlavioasă, fiică duhovnicească a Sfântului Iov. Aceasta i-a sfătuit pe nefericii părinți să ceară ajutorul Sfântului Iov. Aceștia au plecat la părinte, împreună cu fiul lor, cu o mașină. Când au ajuns acolo, duhul necurat nu-l lăsa pe băiat să coboare din mașină. Sfântul a spus: „Lăsați-l în pace, imediat totul va fi bine!” și i-a dus pe toți în biserică. În timp ce sfântul citea rugăciunile, mama băiatului plângea amarnic, stând în genunchi și implorându-L pe Dumnezeu să o ierte și să-i vindece fiul. Pentru rugăciunile sfântului și pentru căința mamei, băiatul a primit vindecare de la Dumnezeu. Ulterior, tatăl copilului a mai trecut desori pe la Sfântul Iov, ca să îi mulțumească. Îi aducea mereu multe roșii, știind faptul că părintele este vizitat de o mulțime de oameni, care trebuiau hrăniți.

Unele cazuri de vindecare s-au petrecut în prezența unui mare număr de oameni și au rămas întipărite mai bine în memoria martorilor.

Astfel, odată, în timpul Postului Mare, ușile s-au deschis și în biserică a fost adusă o tânără în vârstă de 18 ani, care tocmai sosise cu o căruță. Din pieptul acestei tinere a izbucnit un urlet neomenesc, încât era imposibil să mai fie continuată slujba. La îndemnul sfântului, biata fată a fost așezată pe bancă în biserică. Atunci când Sfântul Iov s-a apropiat

de ea, a auzit, împreună cu credincioșii, următoarea întâmplare, plină de tristețe, spusă de rudele ei.

Fata fusese vorniceasă la o nuntă, iar în timpul petrecerii, o femeie îi dăduse un pahar cu băutură ca să-l bea împreună cu ea. Fata simțise în inima ei că ceva nu este în regulă și a răspuns că nu vrea să bea. Dar, pentru că femeia insistă, a băut, fiindu-i rușine să o mai refuze. Peste câteva minute i s-a făcut rău. Fata s-a apropiat de părinții ei, rugându-i să o conducă acasă. Părinții au mers acasă cu fata imediat, întrucât se vedea chiar și pe fața ei cât de rău îi era. Nici spre dimineață fata nu s-a simțit mai bine, iar părinții au dus-o la spital, unde doctorii nu au reușit să-i pună niciun diagnostic. Au început peregrinările neîncetate și fără rost pe la doctori, iar fetei îi era tot mai rău. Un doctor de la spitalul din Tiacev (din centrul raionului Tiacev, de care aparține și Malaia Ugolka), i-a sfătuit pe părinți să nu mai piardă timpul pe la doctori, ci să se ducă la Ugolka, la părintele de acolo. Dar părinții nu s-au grăbit să-i urmeze sfatul, continuând să spere în ajutorul medicinei și al medicamentelor, neînțelegând că numai Unul Dumnezeu este Domnul vieții, al morții și al sănătății. Pentru această nesocotită, părinții au fost pedepsiți - fiica lor a început să aibă crize puternice de demonizare, astfel încât au fost nevoiți să lase doctorii și să meargă la sfântul stareț.

Sfântul Iov a început imediat să citească rugăciuni pentru fată. În timpul citirii rugăciunilor, țipetele posedate au început să se diminueze, până când au încetat cu totul. Fata a fost ridicată. Ea putea sta, dar nu putea răspunde, nu putea vorbi, nu putea scoate nici măcar cel mai mic sunet, doar plângea. Starețul a poruncit să fie scoasă în curtea bisericii.

Apoi, după încheierea slujbei, părintele s-a apropiat de fată. Aceasta continua să plângă încet, așezată pe bancă. Părinții l-au întrebat pe sfânt dacă i se va întoarce darul vorbirii. El a răspuns că totul va trece peste două-trei zile - și darul vorbirii i se va întoarce. Părinții au mai întrebat dacă nu cumva o să fie necesar să mai treacă o dată pe la el. Sfântul le-a spus că nu va fi necesar, că totul va fi bine. Această vindecare minunată, petrecută în fața unei mulțimi de oameni, s-a întipărit foarte bine în memoria celor prezenți.

Odată, a venit la Sfântul Iov un mare

Una dintre ultimele fotografii ale starețului

funcționar din orașul Lvov, care avea acasă un copil demonizat, și a așezat pe masă un pachet mare cu bani. Sfântul a numărat din acel pachet exact atâția bani câți erau necesari pentru un pomelnic de patruzeci de zile, iar restul banilor i-a dat înapoi. Funcționarul, mirat, nu a reușit să-l convingă să ia banii. În marea lui smerenie, sfântul a motivat că nu știe ce se va întâmpla în continuare cu copilul și a promis să se roage. Peste un oarecare timp, a primit o scrisoare de mulțumire de la funcționarul din Lvov, care spunea că fiul lui se vindecase.

Ca și în cazul funcționarului de la Lvov, prin rugăciunile Sfântului Iov au avut loc deseori vindecări la distanță. Într-o zi, a venit la părintele o femeie din Vinogradovșcin (raionul Vinogradov, regiunea Zakarpatie) și îl implora să se roage pentru fiul ei, care suferea atât de mult din pricina demonizării, încât nici măcar nu a reușit să-l aducă la părinte. Sfântul a chemat-o pe femeie în biserică și s-a rugat în prezența ei. După aceea, fiul ei s-a vindecat pe deplin.

Nevoitorul binecuvântat a ajutat foarte mulți oameni, i-a ajutat pe toți cei care i-au cerut ajutorul și care, într-adevăr, aveau nevoie de mijlocirea lui. Sfântul îi ajuta pe credincioși în orice fel de nenorocire. Prin rugăciunile lui mulți soți care nu aveau copii au primit urmași de la Dumnezeu. O pereche din Iza nu avusese copii timp de treisprezece ani, dar, după rugăciunile sfântului, în familie au apărut câțiva copii. Fetele care nu reușeau să se căsătorească își întemeiau prin rugăciunile sfântului o familie fericită, iar tinerii care nu-și găseau perechea se căsătoreau. Din perechile cununate de părintele nu s-a destrămat niciuna.

Odată, un grup de oameni din zona Muncaci intenționau să vină la părintele. Adunându-se în orașul Muncaci, s-au urcat într-un camion și au pornit la drum. Mai aveau de parcurs încă puțin și ajungeau la sfânt, când în fața lor a apărut un râu care ieșise din albia lui. Râurile de munte din Carpați sunt foarte sprintene, dar sunt puțin adânci, așa că șoferul a

hotărât să treacă râul accelerând. Însă, deși nu sunt adânci, apele de munte sunt violente. La mijlocul râulețului, mașina s-a oprit pe neașteptate într-un loc adânc și alunecos. Apa a început să intre în motor. Mai era încă puțin și motorul s-ar fi oprit, iar mașina ar fi fost luată de apă. Șoferul a strigat: „Părinte Iov! Ajută-ne!” și mașina, de parcă ar fi împins-o cineva din apă, a țâșnit spre mal. Oamenii încă nu reușiseră să-și revină, când l-au văzut pe celălalt mal al râului pe Sfântul Iov, vesel ca de obicei, spunându-le: „Vă aștept de multă vreme!”. O lungă perioadă de timp oamenii nu și-au revenit, fiind impresionați de minunea la care au fost martori.

Sfântul stareț a oferit ajutor în cele mai diverse cazuri. El s-a rugat pentru aflarea vitelor pierdute - în acest fel a ajutat un om cuprins de deznădejde, care pierduse doi cai care aparțineau colhozului. S-a rugat și pentru aflarea oamenilor pierduți - pe o mamă care plângea după fiul ei care

plecase a trimis-o acasă, spunându-i că fiul ei s-a întors. Și într-adevăr, femeia și-a găsit fiul tăind lemne în curte.

Sfântul se ruga și pentru îndreptarea tinerilor pe calea adevărului - cu rugăciunile lui, doi fii neisprăviți ai unei femei au devenit preoți buni.

Sfântul stareț i-a ajutat mult pe cei care voiau să-L slujească pe Dumnezeu. Numărul total al celor care au intrat la seminarul teologic cu binecuvântarea sfântului ajunge la 160 de persoane. Este o întregă oștire duhovnicească, educată de către sfânt pentru slujirea și înflorirea Bisericii lui Hristos. Ucenicii sfântului slujesc în prezent în diferite sate, orașe și țări.

Sfântul Iov a fost înmormântat pe 31 iulie 1985, la trei zile de la trecerea sa la Domnul, pe 28 iulie 1985. La slujbă au participat mai mult de o sută treizeci de clerici și monahi. În timpul slujbei, în biserică a intrat pasăre albă ca zăpada, care a zburat pe deasupra tuturor, s-a așezat de trei ori pe umărul nepoatei sfântului, apoi s-a așezat pe prestol și a ciripit, apoi a înconjurat de trei ori biserica, iar la urmă s-a așezat în altar. Nu toți oamenii au văzut pasărea. Dar toți au văzut cum, atunci când trupul sfântului a fost scos din biserică, un stol mare de păsări a zburat spre coșciug. După moartea sa, sfântul a făcut și mai multe minuni, arătându-se aievea sau în vis credincioșilor.

În fiecare an, în ziua de 28 iulie, la Biserica Sfântului Dimitrie din satul Uglea se făceau parastase pentru starețul Iov, la care veneau pelerini din toată Ucraina și din Rusia. În tradiția slavă, parastasele pentru cei considerați sfinți, dar nu sunt canonizați, sunt o formă de prăznuire a acestora (chiar înaintea canonizării unui sfânt, se mai poate face un ultim parastas, dar după canonizare parastasele nu își mai au rostul).

Datorită evlaviei populare din ce în ce mai mari, în data de 12 octombrie 2007 Consiliul Eparhial din Hust, la inițiativa Episcopului Ipolit de Hust și Vinogradov, a decis dezgroparea sfințelor moaște ale Sfântului Iov. Dezgroparea s-a făcut în data de 22 octombrie 2007.

De față erau o mulțime de stareți, protopopi, preoți, călugări, mulți dintre ei fiind ucenici ai Sfântului Iov (între ei fiind și arhimandritul Stratonice, starețul Mănăstirii Sfântul Mihail din Grușinsk, care era membru în comisia eparhială pentru canonizare).

Când trupul a fost găsit întreg și nepurtat, s-au auzit strigăte de bucurie: „Cruce! Întreg!” Sfintele moaște emanau o mireasmă bineplăcută, de flori abia tăiate.

Canonizarea Sfântului Iov a avut loc în ziua de 18 septembrie 2008. La canonizare au luat parte mulți clerici, monahi și mireni. Racla cu sfintele moaște a fost depusă în biserica din localitatea Uglea Mică. Mulțime de pelerini vin să se închine acolo, strângându-se multe mărturii despre minunile săvârșite de Sfântul Iov.

Despre cinstirea SFÂNTULUI IOV CODREA în România

Din moment ce Sfântul Iov se trăgea după tată dintr-o veche familie românească înseamnă că e și o odraslă a neamului românesc. Și avem nădejde că acum se roagă lui Dumnezeu și pentru creștinii români, așa cum se roagă pentru creștinii ruteni sau pentru cei ucraineni. (Implicarea memoriei Sfântului Iov Codrea în

polemici naționaliste ar presupune o neînțelegere a mediului în care a copilărit și a trăit sfântul. Oricum, faptul că majoritatea materialelor despre sfânt în limba ucraineană sau rusă îl prezintă pe sfânt ca fiind rutean, făcând abstracție de originea pe linie paternă, arată doar excese filetiste, specifice spațiului slav.

Și ar fi la fel de îndoielnică o promovare a sfântului ca și cum ar fi fost exclusiv român, trecând cu vederea tot ce l-a legat de mama sa și de mărturisirea jertfelnică a rutenilor ortodocși din Iza începutului de secol XX.)

E important faptul că între cei doisprezece ierarhi care au slujit la canonizarea Sfântului Iov s-a aflat și Preafericitul Vladimir al Kievului și a toată Ucraina, dar și Prea Sfințitul Justin Sigheteanul, care a transmis un mesaj din partea ÎPS Justinian, Arhiepiscopului Maramureșului și Sătmăruului. (Din delegația română au mai făcut parte și P.C. Vasile Pop, protopopul de Sighet, P. Cuv. Arhim. Timotei Bel, exarhul mănăstirilor, P. C. Nicolae Dudca și Arhid. Teodosie Bud - detalii pe <http://episcopiammsm.ro/html/arhiva2008.htm#sfiov>).

Totuși, foarte puțini români au auzit până acum despre Sfântul Iov Codrea.

Între cei doisprezece ierarhi care au slujit la canonizarea Sfântului Iov s-a aflat și Preafericitul Vladimir al Kievului și a toată Ucraina, dar și Prea Sfințitul Justin Sigheteanul, care a transmis un mesaj din partea ÎPS Justinian, Arhiepiscopului Maramureșului și Sătmăruului.

Deși biserica din Uglea se află destul de aproape de Sighet, totuși românii care merg în pelerinaje în Ucraina nu ajung și la Uglea.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române are posibilitatea de a-și asuma acest nou sfânt, precum a procedat cu Sfântul Antipa de la Calapodești, care a trăit în ultima parte a vieții sale la Mănăstirea rusească Valaam. Acesta a trecut la Domnul în anul 1882. La 24 de ani de la moartea sa a fost trecut în Mineiul lunii ianuarie editat de Mănăstirea athonită Russikon, apoi în anul 1992 a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română (iar în anul 2000 de Biserica Ortodoxă Rusă).

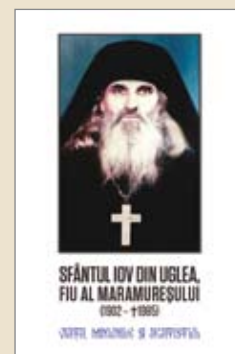
La canonizarea Sfântului Antipa nu s-a pus problema evlaviei populare față de sfânt, criteriu necesar la canonizarea oricărui cuvios, pentru simplul fapt că, după ce a depus voturile monahale la Brazi, a plecat la Sfântul Munte Athos și de acolo în Rusia. La canonizarea din România s-a ținut seama de evlavia arătată față de sfânt în Athos și în Rusia.

În cazul Sfântului Iov din Maramureș, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ar mai putea proceda cum a făcut și în cazul Sfântului Petru Movilă, canonizat deja de Biserica Ucrainei. „Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ucrainene l-a canonizat pe mitropolitul Petru Movilă în anul 1996, cu

prilejul serbării a 400 de ani de la nașterea sa. În 1997, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a recunoscut canonizarea făcută de Biserica Ortodoxă a Ucrainei, iar în anul 2002, când s-au împlinit 360 de ani de la Sinodul de la Iași (1642), a fost proclamată oficial canonizarea Sfântului Ierarh Petru Movilă în Catedrala Mitropolitană din Iași, în ziua de 13 octombrie. Data de serbare a vrednicului ierarh a fost stabilită pentru ziua de 22 decembrie, ziua mutării sale la Domnul.” (http://basilica.ro/stiri/sfantul-mitropolit-petru-movila-sarbatorit-in-biserica-ortodoxa_7306.html)

Nu există niciun motiv pentru care Sinodul Bisericii Ortodoxe Române să nu sprijine cinstirea acestui nou sfânt făcător de minuni în țara noastră. Oricum, cu binecuvântări arhieresti, în țara noastră se pot ctitori biserici sau chiar mănăstiri cu hramul său. El poate fi luat ca ocrotitor de cei ce iau numele lui când intră în viața monahală, sau de către prunci, la Sfântul Botez.

Ar fi de dorit să se facă demersuri pentru ca moaștele sale să fie aduse la închinare în țara noastră, de praznicul Sfintei Parascheva de la Iași sau al Sfântului Dimitrie Basarabov. Și mai ales în Maramureș. Pentru că Sfântul Iov Codrea este – și trebuie să înțelegem acest lucru – un ocrotitor cersc al Maramureșului...

Material prelucrat de **DANION VASILE** după *Viața, minunile și acatistul preacuviosului și purtătorului de Dumnezeu părintelui nostru Iov din localitatea Uglea*, traducere de George Zapotinschi și Angela Voicilă și volumul lui Grigorie Raciuk *Ascetul Rusiei Carpatine (Starețul Iov Codrea*, Editura Areopag, București 2013)

(Eventualele inexactități privitoare la biografia Sfântului Iov se datorează surselor folosite.)

Mai multe informații, icoane și fotografii pe www.sfantuliovdinuglea.ro.